

РЕШЕНИЕ

№ 1213

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 12.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4575** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на "OGL – FOOD TRADE LEBENSMITTELVERTRIED" GMBH, с адрес - Einchenstrasse 11a-d, 85445, Oderding, /„О. – Ф. Т. Л.“ Г./ - Германия, чрез адв. Г. Г. срещу Решение рег. № Р. 3000-889/15.04.2022/32-125554г. на директора на ТД Митница – П., с което на дружеството е отказано освобождаване на представен депозит в размер на 919.39лв. за внос на пресни тиквички, оформен с митническа декларация с МРН BG00301002676RP/03.05.2022г..

С подадената жалба дружеството иска отмяна на оспореното решение като незаконосъобразно в съответствие с чл.146 т.3, т.4 и т.5 от АПК - постановено в противоречие с материалния закон, при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при неправилно възприета фактическа обстановка.

Твърди се, че в рамките на административното производство, дружеството е представило пред компетентните митнически органи всички необходими документи, доказващи реално дължимата и платена цена по доставката. Тя се явява договорената стойност на стоките по смисъла на чл. 70 от Регламент 952/2013 г. на Европейския парламент и Съвета за приемана на Митнически кодекс на Съюза (М.). В т.ч. и представените документи – фактури за покупка и транспорт на стоките, международни товарителници, фактури за продажба на първо търговско ниво, стокови разписки за

получаване стоките и потвърждение от крайния клиент за получаване доставените количества, справка – калкулация за формиране продажната цена, извлечения от счетоводни сметки за осъществения внос и извършени продажби, дневници за покупки и продажби на стоките за съответния период, фактури за реализация на стоките, доказателства за извършени плащания, писма, обяснения и др., които доказателства по безспорен начин потвърждават декларираната при вноса договорна стойност на стоките и наличието на условия по чл.70 пар.3 от М. за използване реално платената цена, като база за определяне митническата стойност.

От друга страна твърди, че нормата на чл.75 от делегиран регламент 2017/891 не въвежда изискване за доказване печалба при реализация на стоките.

Успоредно с това, митническата администрация не е отчела специфичните отношения между вносителя и техния съконтрагент – международна търговска верига Л., респ. случая не касае еднократна доставка а дългосрочни търговски отношения, свързани с целогодишно продължаващи доставки на пресни плодове и зеленчуци, което предполага и по-гъвкав подход при определяне крайния финансов резултат и изчисление на търговската печалба. Кнокретно за внасяните стоки – тиквички, дружеството реализира положителен финансов резултат изчислен за по-дълъг/едномесечен/ период, независимо, че в рамките на този период е имало отделни доставки, които са продадени на по-ниска от митническата им стойност.

В заключение, твърди, че дори митническата стойност да бъде определена на база продажната цена, по която са продадени на ЛЛИДЛ/по смисъла на чл.74 пар.2 М./, то митните сборове няма да са по-различни от декларираните.

Отвeтната страна - директор на териториална дирекция Митница П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна с аргументи аналогични с изложените в оспореното решение, които съдят ще възпроизведе в следващите редове на настоящото решение.

С митническа декларация MRN 21BG003010026765R5 регистрирана на 03.05.2021 г. в МБ С., дружеството-вносител „OGL-FOOD TRADE LEBENSMITTEL VERTRIED“ GMBH, поставя под режим допускане за свободно обръщение с цел крайно потребление пресни зеленчуци, в това число и пресни тиквички с произход Турция, с нето тегло 4200 кг. -стока №2 с представен сертификат за произход. Стоката е декларирана като пресни тиквички, с код по КН07099331000, нето тегло 4200кг, митническа стойност 6769,36лв, преизчислена на 82,41 €/ 100 кг. / при съотношение €/100кг./, като определената от Европейската комисия (ЕК) за дата 03.05.2021 г. стандартна вносна стойност (С.) за тиквички с произход EGRA O., в това число и с произход Р Турция е 50,1 €/100 кг.

Като е отчетено, че делегиран регламент (ЕС) 2017/891 изисква сравняване на декларираната вносна стойност с определената за деня С., респ. ако вносна стойност е по голяма с повече от 8 % от С., то по силата на чл. 75, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, във връзка с чл. 148 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447, вносителят следва да представи обезпечение в размер на митото, което би платил при определената за деня С. (51,1 €/100 кг.), дружеството е внесло обезпечение в размер на 919,35лв.

На 03.05.2021 г. с писмо с рег. № 32-140547 дружеството е уведомено, че на основание чл. 75, параграф 5, алинея 1 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/891 на Комисията, в едномесечен срок от продажбата на стоките, но не по-късно от четири месеца от регистриране на митническата декларация е необходимо да представи

доказателства, че стоката е реализирана на пазара на ЕС при условия, потвърждаващи коректността на декларираната вносна митническа стойност. На 28.05.2021 г. OGL-FOOD TRADE LEBENSMITTEL VERTRIED“ GMBH, чрез пълномощника си Р. България ООД, представя доказателства на какви цени е пласирана стоката от тази партия, видно от които зялата партия е продадена на цена от 97 €/100 кг.

С молба от 28.05.2021 г., Р. България ООД представя документи, удостоверяващи извършените плащания от страна на немското дружество към съответни турски износители за закупените от тях зеленчуци, в това число и тези, поставени под режим допускане за свободно обръщение с цел крайно потребление с митническа декларация с MRN 21BG003010026765R5 от 03.05.2021 г., а с молба от 08.07.2021г. представя допълнително справки-декларации по ДДС за данъчен период май, 2021г. с приложени дневници за покупко-продажби, уведомления за постъпили данни от справки –декларации за ДДС, подадени VIES декларации за осъществени вътрешнообщностни доставки.

След анализ на представените доказателства, административният орган е констатирал и приел, че:

Представените фактури за последващи продажби сочат, че тиквичките са продадени на цена от 97 €/100 кг., която е по-ниска от цената на придобиване на тази стока (с деклариран разход в митническа декларация), изчислени на 114,68 €/100 кг., поради което е прието, че не е представено доказателство за наличие на условията на освобождаване, като вноситеят за стоката депозит в размер на 919,39 лв. следва да се задържи за заплащане на вносно мито на основание чл. 75. параграф 5, алинея 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891.

На тази база и в съответствие с чл. 22, параграф 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., с писмо рег. № 32-285926 от 08.09.2021 г. дружеството е уведомено, че предстои издаване на Решение на Директора на ТД „Митница П.“, с което за стоката „пресни тиквички“ ще се постанови неблагоприятен резултат - възникване на митническо задължение, поради неизпълнение на условието по чл. 75, параграф 5, алинея 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 и предоставеното обезпечение ще бъде усвоено. На дружеството е дадена възможност за изразяване на становище в срок от 30 дни.

В рамките на предоставения срок за становище, пълномощника „Ренус България“ ООД депозира молба с която възразява срещу предстоящо издаване на негативно решение за усвояване на депозита. С процесната молба е посочено, че:

В условията на динамичен свободен пазар и засилен търговски оборот би могло да се извършва и реализация на стоки на загуба, което не означава, че се извършва симулативна операция, респ. както печалбата, така и загубата са реално срещан търговски резултат, като от своя страна Регламента не изисква доказване положителен финансов резултат при реализация на стоката. Посочва се още, че дружеството е в дългогодишни отношения с Л., което налага по-гъвкав подход при определяне финансовия резултат и изчисляване търговската печалба, което не означава, че стоките се продават на загуба. Така и независимо, че в рамките на даден период има еднични стоки, продадени на по-ниска от митническата стойност, то това не означава, че същите се продават на загуба от вносителя предвид периодичността и продължителността на търговските отношения, като напротив – налице е положителен търговски финансов резултат, но изчислен за по-дълъг период от време.

Към молбата е приложено декларация от О. Ф. ТРЕЯД за липса на свързаност с търговската верига Л. – Германия, Румъния и България и писмо-обяснение за

отрицателните калкулации.

Посочените обяснения, по съществуто си възражения са взети предвид, но отхвърлени при постановяване на процесно оспореният акт.

На тази база и в съответствие с твърденията на страните, предмета на служебна проверка и при преценка наличието на основания по чл.146 АПК, съдът съобрази:

Процесното решение е постановено от компетентен орган, съобразно изискването на чл.19 ал.7 от Закона за митниците вр. чл. 29 от Регламент № 952/2013 и като такова е в съответствие с чл.146 т.1 АПК.

Същото е постановено в писмена форма с изложение на фактическите и правни основания, послужили за постановяването му, поради което и е в съответствие с нормата на чл.146 т.2 АПК.

Решението е постановено в съответствие с изискванията на чл.19а и чл.19б от ЗМ, като преди постановяването му е обезпечено правото на участие на жалбоподателя в производството чрез представяне на доказателства, депозиране на възражения и изразяване на становище по констатираните и възприети от митническия орган обстоятелства. В този смисъл и при постановяване му не е допуснато претендираното нарушение на производствените правила. Доколко събраните доказателства, представените документи и изложените твърдения са анализирани правилно и в съответствие с материалния закон е въпрос по същество, без отношение към процесуалната законосъобразност на акта. В този смисъл решението е в съответствие с чл.146 т.3 АПК.

При преценка наличието на основание по чл.146 т.4 от АПК съдът съобрази:

Процесният спор е свързан и спада пряко в приложното поле на правото на ЕС, като повдига въпроси във връзка с приложението на чл.70 и чл.74 от Регламент (ЕС) № 952/2013 /Митнически кодекс на Съюза/ досежно режима и начина на определяне митническата стойност на плодове и зеленчуци, за които се прилага входна цена, в т.ч. и чл.181 от Регламент (ЕС) № 1308/2013 и чл.75 пар.5 и 6 от делегиран регламент (ЕС) 2017/891.

Приложимостта на посочените разпоредби към напълно аналогичен казус е била предмет на анализ от страна на Съда на европейския съюз в рамките на производството по дело C-770/21, OGL-Food Trade Lebensmittelvertrieb GmbH, ECLI:EU:C:2023:690 и постановеното преюдициално решение на СЕС от 21 септември 2023 година.

Посоченият съдебен акт поставя задължителни изисквания както във връзка с приложимостта на посочената нормативна уредба, така и във връзка с поведението на националния съдия при преценка относно допустимостта и основателността на определена категория възражения, поради което и същото решение следва да бъде отправна точка при разглеждане на настоящият спор и изхода от него.

По силата на чл.70 пар.1 от Митническия кодекс на съюза базата за митническата стойност на стоките е договорната стойност, тоест действително платената или подлежащата на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, коригирана при необходимост. Разпоредбата на пар.2 дефинира действително платената или подлежащата на плащане цена като общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача или която купувачът е платил или трябва да плати на трета страна в полза на продавача за внасяните стоки, и включва всички суми, които са платени или трябва да бъдат платени като условие за продажбата на внасяните стоки.

Текста на пар.3 от визираната норма дефинира условията които следва да бъдат изпълнени за да се приложи договорната стойност, а именно - не съществуват ограничения относно правото на разпореждане или ползване на стоките от купувача, различни от ограничения, наложени или изисквани по силата на закон или от публичните органи в Съюза, ограничения, засягащи географската област, в която стоките могат да бъдат препродавани, ограничения, които не влияят значително върху митническата стойност на стоките, както и продажбата или цената да не зависят от условия или съображения, които не могат да получат стойностно изражение по отношение на подлежащите на остойностяване стоки, никаква част от прихода от всяка последваща препродажба, прехвърляне или ползване на стоките от купувача да не се получава пряко или косвено от продавача, освен в случаите, когато е възможна подходяща корекция, и купувачът и продавачът да не са свързани а ако са - връзката да не е повлияла върху цената.

По силата на чл.75 пар.5 от Делегиран регламент 2017/891,вносителят разполага с един месец от продажбата на въпросните продукти, като се спазва максималният срок от четири месеца от датата на приемане на декларацията за допускане за свободно обръщение, за да докаже, че партидата е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013, или да определи митническата стойност, посочена в член 74, параграф 2, буква в) от споменатия регламент. Неспазването на един от тези срокове води до загуба на предоставената гаранция, без да се засяга прилагането на параграф 6. Посочената разпоредба предвижда още,че предоставената гаранция се освобождава, когато е предоставено удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване, като в противен случай гаранцията се задържа посредством плащане на вносни мита.Така по силата на посочената регламентация, за да се докаже, че партидата е освободена съгласно условията, посочени в първа алинея, освен фактурата вносителят предоставя всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка по отношение на продажбата и освобождаването на всеки продукт от въпросната партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата.

Като следствие – нормата на чл.75 пар.6 изр.второ от делегирания регламент предвижда,че ако при проверка компетентните органи на държавите членки установят, че изискванията на настоящия член не са спазени, те събират дължимото мито в съответствие с член 105 от Регламент (ЕС) № 952/2013. Размерът на митото, който следва да бъде събран или остава да бъде събран, включва лихва от датата на допускане на стоките за свободно обръщение до датата на събиране на дължимото мито. Прилаганият лихвен процент е този, който е в сила за операции по събиране на вземания съгласно националното законодателство.

В т.60 на цитираното решение СЕС постановява ясно,че „...член 75, параграфи 5 и 6 от Делегиран регламент 2017/891 задължава вносителя да избере в точно определени срокове между прилагането на две различни разпоредби от Митническия кодекс на Съюза, предвиждащи алтернативни методи за определяне на митническата стойност. Следователно изчисляването на митническата стойност, извършено по дедуктивния метод, може да бъде надлежно изтъкнато в подкрепа на подадена по съдебен ред жалба само ако вносителят предварително е избрал в сроковете, предвидени за тази цел в член 75, параграф 5, първа алинея и параграф 6 от делегирания регламент, да определи митническата стойност според този метод.

Когато обаче вносителят е избрал метода на договорната стойност, той не може в рамките на производството по обжалване да се позовава на резултата от това изчисление, за да докаже, в съответствие с член 75, параграф 5, четвърта алинея от Делегиран регламент 2017/891, още повече след изтичането на посочените срокове, правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза“.

С оглед данните по спора и приетата административна преписка по делото се установява, че жалбоподателят е избрал прилагане метода на договорна стойност, поради което и в рамките на настоящото производство по отношение на него валидно е поставеното от СЕС ограничение.

На следващо място член 75, параграф 5 от Делегиран регламент 2017/891 изисква правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза, да бъде потвърдено в зависимост от условията за освобождаване на партидата, съгласно определението на това понятие в член 73, буква а) от делегирания регламент, а не с оглед на продажбите на митническата територия на Съюза на стоки, които не са част от посочената партида/виж т.61 от цитираният акт/.

Иначе казано, стойността на съответната доставка следва да бъде гледана индивидуално, без оглед продажбата на други стоки, които не са част от посочената партида. Въпреки всичко и в т. Съдът в Л. допуска изключение от правилото, а именно, че член 75, параграф 5 от Делегиран регламент 2017/891 не е пречка митническите органи да проверят дали вносителят и износителят са свързани по смисъла на член 70, параграф 3, буква г) от Митническият кодекс на Съюза, и ако това е така, дали тази връзка не е повлияла върху цената/т.66 от решението на СЕС/.

Като продължение и при упражняване преценка наличието на трайни търговски взаимоотношения, като основание за приемане договорната стойност на декларираната стока, съюзната юрисдикция подчертава, че „...понятието „условия“ по смисъла на член 75, параграф 5, четвърта алинея от Делегиран регламент 2017/891 обозначава всички обстоятелства, настъпили след пускането на стоките в свободно обращение в Съюза, които могат да потвърдят или да опровергават достоверността на декларираната договорна стойност, посочена в митническата декларация (вж. по аналогия решение от 11 март 2020 г., X (Събиране на допълнителни вносни мита), C-160/18, EU:C:2020:190, т. 37)./виж т.79 от решението/.

... продажба на загуба, която сама по себе си не е рентабилна търговска практика, може да представлява сериозна индикация, че декларираната договорна стойност е била изкуствено завишена от вносителя, за да избегне вносното мито, което следва да се плати, или да намали размера му, по-специално когато става въпрос за повтаряща се или извършвана през дълъг период продажба на загуба. Сама по себе си констатацията, че вносител е препродал стоките в Съюза на загуба, обаче не може да позволи на митническите органи автоматично да заключат, че декларираната договорна стойност не отговаря на действителността (вж. по аналогия решение от 11 март 2020 г., X (Събиране на допълнителни вносни мита), C-160/18, EU:C:2020:190, т. 44 и 45)/виж т.80, пак там /“

Така, следва да се посочи, че макар продажбата на загуба да не е достатъчно обстоятелство, въз основа на което митническите органи автоматично да заключат, че декларираната договорна стойност не отговаря на действителността, то в този случай вносителят носи доказателствена тежест да установи, че тази продажба на загуба се обяснява с обстоятелства, които не засягат правилното определяне на цените,

посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза, но и че другите условия за освобождаване на тази партида потвърждават правилното определяне на посочените цени /т.83/.

Така, вносителят трябва да предостави на митническите органи освен фактурата всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка по отношение на продажбата и освобождаването на всеки продукт от внесената партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на посочената партида /т.84/.

Видно от данните по делото посочените доказателства са налице.

В случай, че документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата от съответните стоки не са достатъчни, за да докажат достоверността на декларираната договорна стойност, вносителят следва да представи на митническите органи други документи, свързани с продажбата и освобождаването на тази партида, като например писмен договор, сключен между него и износителя, или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесената партида /т.85/.

В настоящият казус вносителят е представил фактури за покупка и транспорт на стоките, международни товарителници, фактури за продажба на първо търговско ниво, стокови разписки за получаване стоките и потвърждение от крайния клиент за получаване доставените количества, справка – калкулация за формиране продажната цена, извлечения от счетоводни сметки за осъществения внос и извършени продажби, дневници за покупки и продажби на стоките за съответния период, фактури за реализация на стоките, доказателства за извършени плащания, писма и обяснения.

На тази база настоящият състав приема, че стойността не е доказана в съответствие с изискванията, инкорпорирани от СЕС в цитираното решение. В аналогичен контекст ВАС е постановил, че “Безспорно износителят не е представил писмен договор, сключен между него и износителя, или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесената партида. Липсват каквито и да е документи, подписани от износителя, които да потвърждават цената на която е закупена стоката“ /виж Решение № 10232 от 26.10.2023 г. по адм.дело № 2421 по описа на ВАС за 2023г./.

По арг. от т.70 от решението на СЕС когато е сезиран с жалба срещу решение на митнически орган, с което се определя митническо задължение, съгласно член 75, параграф 5 от Делегиран регламент 2017/891, съдебният орган не може да разгледа служебно и за първи път въпроса дали е налице връзка между вносителя и износителя по смисъла на член 70, параграф 3, буква г) от Митническият кодекс на Съюза и дали тази евентуална връзка е повлияла върху цената по смисъла на последната разпоредба, при положение че извършваният от митническият орган митнически контрол не се е отнасял до наличието на такава връзка, а до условията за освобождаване на внесената пратка на пазара на Съюза, които според този орган не са потвърдили достоверността на декларираната договорна стойност.

В настоящият казус жалбоподателят е изложил твърдения още в рамките на административното производство относно наличието на трайни и дългосрочни отношения с клиента – търговска верига Л., които влияят върху цената на

стоките, както в краткосрочен, така и в дългосрочен план, респ. допустимо е отделна доставка на загуба предвид факта, че цялостните отношения в дългосрочен план водят до печалба на дружеството.

Водещият производството орган практически на два пъти е предоставил възможност на вносителя да представи доказателства за наличието на условия за освобождаване на внесената пратка потвърждаващи достоверността на декларираната договорна стойност. Видно от данните по делото от страна на жалбоподателя, не са представени писмен договор или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесената партида, както и каквито и да е документи, подписани от износителя, които да потвърждават цената на която е закупена стоката.

Т.е. СЕС поставя имплицитно изискване относимо към доказателствената дейност още във фазата на административното производство, вменявайки доказателствена тежест у вносителя – „вносителят следва да представи на митническите органи“ т.85 от Решение па СЕС по дело С-770/21, прецитирано/, която специфична доказателствена конструкция съдът следва да възприеме. И която намира за валидна и на плоскостта на националния чл.35 АПК, отчитайки предоставените указания от страна на административния орган спрямо жалбоподателя за представяне на доказателства за достоверност на декларираната договорна стойност.

Като допълнение, настоящият състав счита, че липсват доказателства обосноваващи твърдението за наличие на дълготрайни търговски взаимоотношения с клиента/Л./, на базата на които отношения в относително дългосрочен период от един месец дружеството всъщност да реализира печалба, поради което и да може да се приеме, че декларираната стойност е действителна, а продажбата на загуба е част от общата търговска стратегия на дружеството, изразяваща се в резултатно формиране на печалба. Иначе казано - не е спорно, че са налице отношение с търговска верига Л.. Недоказано е обаче, че тези отношения извън контекста на процесната доставка са печеливши за вносителя. Т.е., че дейността му не е на загуба от което обстоятелство да може да се приеме за обоснова тезата му за еднократно или епизодично стимулиране търговски отношения чрез неблагоприятна доставка, каквато търговска практика иначе съдът счита за логична и обоснована.

И обратно - при наличие на такива доказателства във фазата на административното производство за настоящият състав не би възникнало основание да не приеме за установена декларираната стойност.

Безспорно фактурата може да бъде доказателство за сключен между страните договор, ако има всички необходими за установяване търговското взаимоотношение характеристики и елементи. За да бъде доказана търговската логика в светлината на твърденията на жалбоподателя и при липса на друг договор, то би следвало същият да представи у митническите органи серия фактури установяващи финансовият ефект във веригата от взаимоотношения за да се възприеме основателността на твърдението – периодична загуба заради постоянна печалба.

В този смисъл твърденията на жалбоподателя се явяват недоказани и като следствие - неоснователни.

В унисон с гореизложеното, в т.90 от цитираното решение, СЕС подчертава, че „...разлика в цените с повече от 50 %, като констатираната в случая между декларираната договорна стойност на партида внесени стоки и определената от

Комисията стандартна стойност при внос, е достатъчна, за да породи у митническия орган съмнения в достоверността на тази декларирана договорна стойност (вж. по аналогия решение от 16 юни 2016 г., EURO 2004. Н., С-291/15, EU:C:2016:455, т. 38 и 39). Това важи в още по-голяма степен, когато подобна разлика в цените се съчетава с продажбата на загуба на съответната партида на клиент на вносителя, тъй като такава продажба на загуба сама по себе си не е рентабилна търговска практика, както вече бе посочено в точка 82 от настоящото решение.“

Отчитайки тъждеството между фактите по настоящото и разглежданото от СЕС производство, настоящият счита за напълно приложим изцяло извода на съюзната юрисдикция, поради което и без значение дали действително платената цена съответства на договорната стойност, вносителят трябва да представи на митническите органи всеки документ, с който може да се докаже, че партидата от внесените стоки е била освободена съгласно условията, потвърждаващи достоверността на декларираната договорна стойност/т.92 и т.93 от решението/.

Ето защо и в съответствие с постановеното по т.-94 от решението следва да се посочи, че при липса на подобни доказателства, митническите органи законосъобразно са отхвърлили декларираната договорна стойност, респ. задържали гаранцията, предоставена за заплащане на вносните мита, в съответствие с член 75, параграф 5, трета алинея от Делегиран регламент 2017/891.

С оглед изложеното, процесната жалба е неоснователна и следва да се отхвърли.

Предвид изхода от спора и своевременно отправената претенция за присъждане на съдебно-деловодни разноски от ответника, съдът, приема, че наличието на преюдициално заключение на СЕС по идентичен случай води до фактическо и правно улесняване на делото, като съобразявайки, че все пак спора е с материален интерес, то размера на претендираните разноски следва да бъде определен към, но над нормативния минимум.

В този смисъл жалбоподателят следва да понесе отговорност за разноски в размер на 150 лв. - на основание чл. 143 ал.3 АПК и съответно на изискването на чл.24 изр.второ от Наредбата за заплащането на правната помощ. Поради това и на основание чл. 220 ал.2 от ЗМ вр. чл. 172 ал.2, предл.***** от АПК, Административен Съд С. - град, III-то отделение, 74 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „О. - Ф. трейд Л. Г./ - Германия против Решение рег. № Р. 3000-889/15.04.2022/32-125554г. на директора на ТД Митница – П..

ОСЪЖДА „О. - Ф. трейд Л. Г./ - Германия, V. DE[EИК] и данъчен номер в България BG [ЕГН] със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2 да заплати на Агенция „Митници“ съдебно-деловодни разноски в размер на 150/сто и петдесет/лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: